

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ ІГОРЯ ГЕРИЧА

„Померти — значить приєднатися до більшості“. Ігор Герич тепер там. Його поховали серед могил рідних, у Турці.

Є люди, для кого ця раптова смерть — втрата близької людини. Ще для багатьох помер колега, товариш, друг. Але не полічити тих, для кого Ігор Герич був коротким знайомством. Коротким, але яскравим, значним... Комусь він як насправду добрий лікар

буквально врятував життя чи полегшив страждання. Комусь як мудрий вчитель передав ніде не написані знання. Комусь як людина глибоко і ясно мисляча просто пояснив складне...

Прощалися з Ігорем Геричем, щиро сумуючи. Воно то так: про небіжчиків або добре, або ніяк. Але професор і за життя практично не знавався критики. Редакція сайту „Zbruc.eu“, готуючи матеріал пам'яті видатного хірурга, перебрала масу матеріалів у мас-медіях — тематичні статті, інтерв'ю, коментарі. І що прикметно: Ігор Герич говорив про багато речей (про реформу в медицині, про лікування і лікарів, про хабарництво, про соціальні процеси у його місті і в країні, про Помаранчеву революцію і про Майдан, де в перших рядах був сам), але дуже мало про самого себе. А тим часом був, і ми всі це знаємо, непересічною особистістю, знати яку хотілося б краще.

Отже, по крихтах зібрали те, що думав Ігор Герич про своє життя, про життя як таке...

Єдиний син у своїх батьків, він був емоційно чуйною дитиною. Не сприймав насильства у будь-якому його прояві. Надто фізичного. Казав, що малим міг болісно переживати, наприклад, смерть горобця. Однак дорослим побачив смерть зблизька. Багато смерті. Смерті, в якій лікар повинен відвойовувати людське життя.

„Функція лікаря — вигравати у смерті, і не має значення, в яких обставинах ти це робиш. Якщо в тобі починає спрацьовувати, що ти нібито в певних умовах можеш дозволити їй виграти, то це означає, що ти вигорів і як професіонал, і як людина. Це точно поза правилами. Для мене дуже болючі смерті, які були будь-де: і тут, і там“, — розповідав Герич чи не єдиному інтерв'ю, де йшлося про нього самого. Тут і там... Там — це на війні, яку пройшов. За кілька місяців після здобуття медичного диплома Ігор Герич потрапив до Афганістану. За два роки зробив стільки і таких операцій, скільки інший хірург часом не зробить за ціле довге життя. Нема такого органу в людини, у який би він хірургічно не втручався. Оперував навіть на мозку — фактично не будши нейрохірургом. Щобільше, оперував людей, яких добре особисто знав, — військовики вважали лікаря людиною, яка приносить удачу, й воліли брати його зі собою на бойові завдання. Він не пручався і пережив аж 67 таких бойових виходів. Був поранений. Батьки увесь час перебування сина на війні були певні, що він у цілком безпечному місці. А тим часом операційну, де працював, постійно обстрілювали. Герич згадував якомсь випадок, коли під час операції від куль обвалилася частина так званої хірургічної будівлі.

З війни Ігор Герич повернувся іншою людиною. Так сам казав, співчуваючи трохи своїй дружині. Оленка. Вона була тоді його дівчиною і чекала, коли повернеться. „Повернувся живий, але цілком інший“, — ділився з журналістами особистим. Казав, що став і вільнішим, і безкомпроміснішим. „Змінилося відчуття суттєвого і несуттєвого, а це в роботі радше допомагає. Після війни я живу в режимі нон-стоп з відчуттям достатнього ступеня свободи. Мене мало, що зав'язує — ні посада, ні звання, ні будь-яка інша залежність. Я більше поважаю людей з позицією, які можуть мене і не сприймати, ніж тих, що намагаються улесливо пристати на будь-що“.

Посада. Це окрема сторінка біографії. Більш нетипового керівника обласного управління охорони здоров'я Львів не знав. Жоден чиновницький гріх до Герича не прилип. Ні, він не перетворив галузь на „землю обітовану“, але зробив багато. Сімейні лікарі, спілка страхової медицини, комунальні аптеки, районні амбулаторії. Все, що обіцяв, — пам'ятав і виконував. Чого не міг зробити — просто не обіцяв. Кайфу від влади не ловив. „... Мені взагалі не комфортно перебувати у владі. Я не адміністратор, я ніколи до цього не прагнув, позаяк це не збігається з моїми внутрішніми бажаннями. Мені некомфортно з першого дня перебувати у цій історії. Я просто намагаюся чесно виконати свій громадський обов'язок“, — чесно зізнавався тоді лікар. А після складання з себе владних повноважень, про гіпотетичне повернення у владу казав „Боже упаси!“.

І про „життя нон-стоп“ — це теж щира правда. „Життя хірурга неплановане і непередбачуване“, — відповідав на спроби домовитися про зустріч із журналістами заздалегідь. Але ці зустрічі таки вдавалися. Або у вихідні, або глибокими вечорами — практично поночі. Багато спілкувався у соцмережі. Пояснював: „Фейсбук мені подобається перш за все як активний інформаційний канал. Для зрілої людини — це своєрідне соціальне дзеркало, де можна достатньо тонко оцінювати людей... Соціальна мережа — окремий сегмент життя людей і суспільства у цілому. Тут є своя своєрідна психологія. Мені, наприклад, дуже цікаво спостерігати за людьми, яких я достатньо добре знаю в реальному житті. У соціальних мережах вони вільніші, тож відкриваються інші, цікаві аспекти їхньої особистості... Це — можливість бути сміливішими, щирішими. Зрештою, у суспільстві нас не завжди вислуховують...“

Чи вислухали ми Ігоря Герича? Навряд чи для нього це має значення. Принаймні тепер, коли він доєднався до більшості. А нам тут, у меншості, вже тепер дуже його бракує...

Царство йому небесне.

Роман БАЛУК